

Sag vil tilstaa, at jeg finder, det er i sin Orden, at, naar der gives en stadig tilbagevendende Udgift, der da søges særlig Bevilling til den. Seg er altsaa fuldstændig enig i, at man har søgt at fremkalde — hvad nu ogsaa er fket — at den omhandlede Udgift opføres særskilt i Specificationerne til Finantsloven. Dette er ogsaa aldeles overensstemmende med, at der gives særlig Specification for Rantonnementstillægene ved Udfommando til Søforterne og til Leiven ved Hald; men noget Andet er det, naar man saaledes som her gennem Indstillingen kræver en Efterbevilling af Rigsdagen. Det siges vel nu af Ordføreren, at heri ikke indeholdes en Dabel, men Paastanden om, at Efterbevilling behøves, maa dog nødvendigvis betragtes som en Dabel; thi Indstilling herom betyder dog idetmindste, at Ministeriet ikke har havt Ret til at afsolde Udgiften, om man end mener, at der ingen Grund er til ikke at efterbevillige den. At Ministeriet ikke har havt Ret til at afsolde Udgiften er dog efter min For- mening en Feiltagelse. Naar man læser Loven om Rantonnementstillæg og sammenholder den med Bevillingen under Konto I. b. 2, saa vil det ses, at der har været fuldstændig Bemyndigelse for Ministeriet til at erklære Vedkommende for at være paa Rantonnementsskof, og til at udbetale dem det hermed følgende Tillæg til Ud- gift paa Konto I. b. 2. e., som netop følger efter de andre særskilt under a. og b. opførte Bevilling- ger. Konto I. b. 2. c. hedder almindelig, „Rantonnementstillæg i andre Anledninger“ og omfatter altsaa alle andre Rantonnementstilfælde end de forud nævnte, ligesom den er aldeles kalkulatorisk. Noget Andet er, at det i og for sig kan være i sin Orden, som jeg allerede har omtalt, at der ogsaa for den aarlige Lejr paa Amager søges og gives særlig Bevilling, og jeg er saaledes fuld- stændig enig i de Bestræbelser, som ere gjorte for at bringe dette frem; men jeg er uenig i den Maa- de, hvorpaa man har gjort det, om jeg end ikke — af en anden Grund, som vil fremgaa af, hvad jeg strax skal komme til — da Indstillingen nu engang foreligger, skal stemme imod den; men tværtimod skal sige: Lad den gaa, Ulykken derved er jo ikke stor. — Det tredje Punkt, som den ærede Ordfører omtalte, var Bevillingen for Rj- benhavns Væbning. Jeg finder ikke nogen An- ledning til at indlade mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt den Fortolkning, som er gjort gjældende fra Ministeriets Side med Hensyn til vedkommende Lovs Forstaaelse, er rigtig eller ikke, saa meget mindre som dette Spørgsmaal jo nu har fundet sin Afgjørelse imellem Regjering og Rigsdag ved den Bestemmelse, som fornylig er tagen paa det i Aar behandlede Finantslovsforslag. Dermed maa det anses for at være slaaet fast, at Regjeringen og Repræsentationen ere bleven enige om, at de vedkommende indkaldte Befalingsmænd skulle gives Lønning for 18 Dage, uanset at kun de 15 af

disse ere Dvelfesdage. Men nu gaar Udvalget et Skridt videre og siger, at saa maa der ogsaa udbetales Munderingsgodtgjørelse for 18 Dage til de Menige. Ja, der er naturligvis ikke det Mindste i Veien for, at man tager en saadan Bestemmelse, men jeg finder dog Anledning til at gjøre op- mærksom paa, at disse to Ting ikke have det Mindste med hinanden at gjøre, og at Udvalgets Forslag tværtimod i og for sig synes høist urime- ligt. Hvorfor er det, at man har ment at burde udbetale Lønning til de indkaldte Befalingsmænd ikke for 15, men for 18 Dage? Det er, fordi de skulle leve her i Byen i disse 18 Dage, og fordi det ikke er givet, at de bo her i Byen. En stor Del af dem kunne bo andesteds, saa at de altsaa virkelig have Udgifter i de 18 Dage og ikke blot i 15 Dage. Med Mandskabet er For- holdet derimod et ganske andet. Mandskabet er jo tilstede her i Byen og trækker aldeles ikke Uni- formen paa undtagen i de Dage, hvor det er til Dvelse, og det synes mig nu ikke at være nogen Opfordring til at give det Betaling for Elid paa Uniform i Dage, hvor de faktisk ikke benytte den. Disse to Ting, Lønning til indkaldte Be- falingsmænd og Veberlag til Mandskabet for Elid paa deres Munderingsgjenstande, følges derfor ikke naturligt ad, og jeg vil for mit Vedkommende udtale, at jeg ikke finder, at Udvalgets Hensigt i saa Henseende er særdeles heldig. — Endelig staar tilbage det fjerde Punkt vedrørende de om- tvistede Forhold under Værftet. Det er ikke min Mening her at ville indlade mig paa enten at tale for eller imod den Opsfattelse, som er gjort gjældende paa dette. Nuraade fra Stats- revisionens Side. Det forekommer nemlig mig, at der nu saavel iaar som tidligere er talt saa meget herom, at det ikke kan antages, at det for Fremtiden kan have nogen Værdi at fortsætte med yderligere Diskussion; men een Ting vil jeg ud- tale, og det er, at jeg absolut maa stemme imod den Indstilling, som er gjort af Flertallet, og jeg skal fremsætte min Grund herfor. Det er ikke, fordi jeg i og for sig lægger nogen stor Vægt paa, om det One eller det Andet bliver vedtaget. Jeg tror, at saavel vedkommende Minister som vi Andre kunne tage os det temmelig let, enten det One eller det Andet bliver vedtaget, thi i Betyd- ningen af den ene Indstilling imod den anden, ligger der efter min Opsfattelse en saa lille Nuance, at Afstemningen forfaavdt er temmelig ligegyldig. Men der er noget Andet, som ikke har lidt at sige, og det er det, om Behandlingen af Stats- revisionens Betænkning kan blive færdig i denne Samling, eller om vi til næste Aar atter skulle gjenmaga denne meget betydelige Sag, og jeg maa tilstaa, at det har forundret mig i allerhøjeste Grad, at det ærede Flertal i Udvalget har fundet sig opfordret til paa det nuværende Tidspunkt at gjøre en Indstilling, som rimeligvis vil bevirke, at Sagen ikke bringes til Ende. Naar det var det